

РЕШЕНИЕ

№ 1107

гр. София, 22.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 16.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **809** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр.чл.27а ЗЗДет. Образувано е по жалба на Х. П. И. от [населено място], депозирана чрез адв. С. Н.-С., срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-001/14.01.2022 г., издадена от Директора на ДСП – Л., с която на основание чл.33 ППЗЗД и чл. 26, ал. 1 и чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 3 и т.4 и чл.4, ал.1, т.5 от Закона за закрила на детето е наредено да се настани спешно детето Л. Х. И., роден на 18.09. 2009 г., в Кризисен център за деца /с приоритет деца, пострадали от насилие/ [населено място], Район О., за срок до произнасяне на съда. В жалбата се твърди, че заповедта е нищожна, тъй като под същият номер имало издадена заповед за настаняване на сестрата на детето. Твърди се и че оспореният акт е незаконосъобразен, поради което се иска отмяната му. Изложени са съображения, че при издаването му не е спазена установената форма, доколкото не са посочени обстоятелствата, които са основание за прилагане на посочените материалноправни норми на ЗЗДет. Освен това оспорващата счита, че актът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения на процесуалните правила, доколкото майката не е запозната със социалния доклад от 14.01.2022 г., цитиран в заповедта, което е препятствало правото ѝ да вземе становище и да защити позицията си и децата, както и че заповедта е издадена в нарушение на чл.35 АПК и че не бил съставен протокол по чл.46 ал.2 от АПК. Твърди се и нарушение на принципа на съразмерност, прогласен с чл.6 АПК, като заповедта не защитава интересите на детето. Ответникът – Директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. в представено писмено становище счита жалбата за неоснователна.

Назначеният на основание чл.15, ал.8 ЗЗДет, вр. чл.23, ал.1, вр. чл.21, т.3 ЗПП на заинтересована страна детето Л. Х. И. особен представител адв. И. Н. от САК счита жалбата за неоснователна. Според нея с оглед установеното в хода на процеса в интерес на детето е заповедта да остане в сила.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. На основание чл.15, ал.4 ЗЗДет е изслушано детето в присъствието на социален работник от ДСП – О..

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Производството пред ДСП – Л. е образувано на основание постъпил сигнал чрез НТЛД 116 111 от Директора на 37 СОУ, касаещ системно упражнявано физическо насилие над детето Л. Х. И., ученик в същото училище от страна на неговата майка Х. И.. Директорът е съобщил, че детето не за първи път се е явило в училище със синини и множество наранявания. Освен това е съобщено, че майката принуждава момчето да извършва тежък физически труд – да разтоварва тежки каси с плодове и зеленчуци на Женския пазар. Л. ходи с колан на кръста, предвид тежестите, които вдига. Във връзка с подадения сигнал екип от ОЗД – Л. своевременно е посетил училището. Извършена е справка в И. и системата за междурегистров обмен Р., проведе е разговор с ИДПС към 09 РУ – СДВР, както и с директора на училището и психолога му, обективирани в приложения към преписката протоколи. Проведена е и среща с майката, също обективирана в протокол. Видно от съдържанието му, майката е признала, че е била детето с дървена лъжица по цялото тяло, като повод за това е било обаждане от училището за направени от Л. провинения. След като се прибрал съжителстващия с нея мъж и му разказала за случилото се двамата решили и наказали Л. в банята с вдигнати нагоре и възрази с въже за тръба ръце и върху капачки. Това продължило около 10 минути, и като се върнала е видяла, че детето си е извадило ръцете и е седяло на плочките в банята. Всичко това се е резвило от около 02,15 ч., като Л. е останал в банята до 05,30 ч. Видно от приложените по делото медицински документи, на детето е проведен преглед, при който са констатирани нанесените му травми. На същата дата е проведена мултидисциплинарна среща по Координационния механизъм, на която е взето решение детето да бъде настанено в Кризисен център с цел опазване на живота и здравето му.

Изготвен е доклад за оценка на постъпилния сигнал от социален работник при ДСП-Л.. Видно от доклада, детето Л. Х. И. е роден през 2009 г. и е с майка Х. П. И.. Баща на детето в доклада не е посочен. Детето живее с майка си, нейния партньор и сестра си в [населено място]. В доклада е посочено, че от разговор с психолога на училището е станало ясно, че това не е първия случай на извършено насилие от страна на майката спрямо детето. Имало е и друг случай, при който Л. и сестра му разказали, че са стояли наказани цяла нощ в банята, като на пода имало разпиляни метални капачки от бирени шишета с острата част нагоре. След анализ на постъпилата информация социалният работник е изразил становище, че детето е жертва на системно домашно насилие и експлоатация от страна на майката Х. И.. Във връзка с това и предвид взетото решение на мултидисциплинарната среща по Координационния механизъм е предложено детето да бъде настанено в кризисен център с цел защита на живота и здравето му.

Въз основа на доклада е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която на основание чл.33 ППЗЗД и чл. 26, ал. 1 и чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 3 и

т.4 и чл.4, ал.1, т.5 от Закона за закрила на детето е наредено да се настани спешно детето Л. Х. И., роден на 18.09. 2009 г., в Кризисен център за деца /с приоритет деца, пострадали от насилие/ [населено място], Район О., за срок до произнасяне на съда.

Изслушано от съда по реда на чл.15, ал.4 ЗЗДет., в присъствието на социален работник, детето категорично заявява, че му е по-добре да е вкъщи и иска да се прибере при майка си и баща си /така нарича съжителстващото с майка му лице, свидетеля С. Н./. Според него по-добре е да е вкъщи със семейството, където да си седят и да си говорят, като си споделят разни неща. Категоричен е, че преди процесния побой майка му не го е била, а само му се е карала. Според него боя си го е заслужил, защото е бил направил глупост. Въпреки това счита, че майка му се е грижила добре за него и всеки един ден със семейството за него е бил щастлив. Според него в Кризисния център се грижат добре за настанените деца, но там не му харесва, защото му липсват родителите и иска да се прибере вкъщи.

От показанията на разпитания пред настоящата съдебна инстанция свидетел С. Н., които съдът цени с оглед разпоредбата на чл.172 ГПК, вр. чл.144 АПК в тяхната взаимовръзка и обусловеност с ангажирания по делото доказателствен материал и доколкото показанията му се основават на лични възприятия, непосредствени впечатления, непротиворечиви са, базират се на системни и трайни наблюдения за осъществени в правната действителност факти от процесния период, доколкото свидетелят живее с жалбоподателката и децата ѝ от около пет години и от друга страна като на възможната му заинтересованост се противопоставя наказателната отговорност при лъжесвидетелстване, с която е запознат, се установява, че конкретната ситуация, довела до издаване на процесната заповед, е нанесен побой от жалбоподателката на детето Л., на който не е присъствал. Свидателят не отрича, че процесната вечер както детето Л., така и сестра му са били наказани в банята с вдигнати високо ръце и разпиляни около тях капачки, като поводът за това е бил поредно оплакване от класния ръководител на Л. за лоша дисциплина в училище. Свидателят твърди, че живее с жалбоподателката и децата като нормално семейство, като въпреки, че не е биологичен баща на децата, те го възприемат като техен баща и го наричат татко. Заявява, че с децата са в добри отношения, както и че майката се държи добре с Л., но когато децата не слушат са наказвани, респ. понякога са „пошляпвани“, но сериозен бой не е нанасян. Според свидетеля Л. не се чувства добре в Кризисния център, като иска да се прибере вкъщи. Майката непрекъснато поддържа контакт с него и често ходят да ги посещават.

Дирекция „Социално подпомагане“ – О., в района на която се намира Кризисният център, в който е настанено детето, чрез главен социален работник А. Т., изразява становище, че заповедта е издадена в интерес на детето. Според него същото е добре психоемоционално и физически в кризисния център, като изразява тъга по дома и близките си, към които много е привързано и майката и нейният съжител му липсват.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Подадена е в преклузивния срок за оспорване срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.27а, ал.1 ЗЗДет.

Разгледана по същество жалбата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.27, ал.1, вр. чл.33, ал.2 ППЗЗДет. Несъответни на представените

доказателства са твърденията в жалбата, че под същият номер има и заповед за настаняване на сестрата на детето, което я правело нищожна. Заповедите за настаняване на Л. и на сестра му В. са с различни номера.

Съдът намира, че оспореният в настоящото производство ИАА е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити по чл. 59, ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания, които осъществяват фактическия състав на разпоредбата на чл.33, ал.1 от ППЗЗДет. Същият отговаря и на законовите изисквания за съдържание, доколкото в него изрично е посочено правното основание за издаването му чл.33 ППЗЗД и чл. 26, ал. 1 и чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 3 и т.4 и чл.4, ал.1, т.5 от ЗЗДт, а фактическите такива се съдържат в изложените мотиви към констативната част на акта и в представения към административната преписка социален доклад от 14.01.2022 г., протоколи за проведени срещи, медицински документи, формуляр за приемане на устен сигнал. Заповедта е мотивирана с констатациите в социалния доклад. Наличието на мотиви, извън проверявания акт е изцяло допустимо, съгласно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд. Изложеното в социалния доклад представлява юридическия факт (респ. фактическият състав), от който органът черпи упражненото от него субективно административно право. Това са конкретните факти, въз основа на които същият е счел, че следва да упражни предоставената му компетентност и на базата на които се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразност на акта. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта органи. Изложеното в социалния доклад от 14.01.2022г, протоколи за проведени срещи, медицински документи, формуляр за приемане на устен сигнал в тяхната съвкупност, представляват фактическото основание, съответстващи на посоченото в заповедта правно основание, което е мотивирало административният орган да вземе решението си.

При издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна. Твърденията за липсата на протокол по чл.46 ал.2 АПК не се подкрепят от доказателствата по делото, тъй като към административната преписка е приложен такъв от проведена среща с жалбоподателката, което е удостоверила с подписа си. Също така тя е упражнила правото си на обжалване на заповедта, по повод което е образувано и настоящото съдебно производство, не е лишена от възможност да организира защитата си и да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена в несъответствие с материалния закон.

Съгласно процесуалното правило на чл. 142, ал.1 от АПК преценката за съответствието на оспорения административен акт с материалния закон следва да бъде извършена към момента на издаването му.

Съгласно чл.1, ал.2 от ЗЗДет държавата защитава и гарантира основните права на детето във всички сфери на обществения живот за всички групи деца съобразно възрастта, социалния статус, физическото, здравословното и психическото състояние, като осигурява на всички подходяща икономическа, социална и културна среда, образование, свобода на възгледите и сигурност. В изпълнение именно на тези свои задължения, при осъществяване на своите функции и правомощия органите за закрила

на детето следва да се ръководят от висшите интереси на детето във всички свои действия, отнасящи се до децата и техните семейства. Освен това, органите за закрила на детето са длъжни да осигуряват на детето закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като предприемат своевременно всички необходими законодателни и административни мерки. Именно в изпълнение на тези функции компетентните институции следва да съобразяват всички обстоятелства, свързани с житейския опит, мотивацията на лицето да полага грижа, жилищните и материалните условия, необходими за отглеждане на едно дете и не на последно място, съществуването на причини, които биха навредили на психическото, физическото или социалното развитие на детето.

Съгласно чл.26, ал.1 от ЗЗДет предоставяне на дете на социална услуга - резидентен тип се извършва от съда, като до неговото произнасяне Дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето извършва временно настаняване по административен ред със заповед на директора (чл. 27, ал.1 от ЗЗДет).

В случая спрямо детето Л. е взета мярка за закрила по чл.4 ал.1 т.5 от ЗЗДет, а именно предоставяне на социални и интегрирани здравно-социални услуги за резидентна грижа. Основанията за настаняване извън семейството са по чл.25 ал.1, т.3 ЗЗДет, а именно чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат и по т.4 което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Следва да се има предвид, че в настоящото производство съдът преценява дали са били налице предпоставките за прилагане на мярката към момента на издаване на заповедта, както и че наложената мярка за закрила е временна. Дали да бъде налагана мярка за закрила и къде да живее детето за в бъдеще е предмет на производство по чл.28 от ЗЗДет., като в правомощията на компетентния районен съд е да се произнесе по този въпрос.

В случая административният орган е извършил приоритетна преценка по целесъобразност на интереса на детето по смисъла на §1, т.5 от ДР на ЗЗДет. въз основа на изложените в социалния доклад, сигнала и придружаващите го документи фактически основания. Безспорно социалният доклад, преценен като доказателство, съставлява официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК, във вр. с чл.144 АПК, като издаден от длъжностно лице в кръга на службата му и след извършена проверка по установения ред и форма, с който са установени факти и обстоятелства с правно значение и основание за издаване на обжалваната заповед. Същият е доказателство пред съда до доказване на противното, за изявленията и действията, извършени пред и от социалния работник. Предвид това съдът приема за установена фактическата обстановка, описана в него. Фактите, отразени в доклада и послужили за издаване на процесната заповед, а именно нанесен побой на детето и наложено му наказание, се потвърждават и от обясненията на оспорващата, която признава, че това се е случило. От ангажирания по делото доказателствен материал /гласни доказателства/ обаче, се опровергаха констатациите в социалния доклад, мотивирали административния орган да издаде оспорения акт, а именно трайната невъзможност да се отглежда Л. в семейна среда и да е жертва на насилие в семейството.

При издаване на процесната заповед когато е взел решението да

приложи процесната мярка за закрила по см.на чл.4, ал.1 т.5 от ЗЗДт Директорът на ДСП Л. е действал при условията на оперативна самостоятелност. За да е законосъобразен такъв акт при издаването му следва да са спазени законоустановените условия за това. Когато органът действа при оперативна самостоятелност, предвидените нормативни условия също са задължителни. (В този смисъл и ТР № 4 ОТ 22.04.2004 Г. ПО АДМ. Д. № ТР-4/2002 Г., ОСС НА ВАС). Актът се проверява по съдебен ред за неговата законосъобразност, а тя освен преценката дали органът не е нарушил съответните законови рамки включва в себе си и отговор на въпроса дали той не е упражнил превратно така предоставеното му право на оперативна самостоятелност и съответства ли взетото решение на целта на закона. (арг. от чл.169 АПК).

По същество оперативната самостоятелност представлява предоставена от закона възможност административният орган да избере един от няколко законосъобразни начина на решаване на въпроса. В конкретната хипотеза мотивите за издаване на акта най-общо се свеждат до наличие на опасност от увреждане на физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие на детето, като поведението на майката сочело на невъзможност да го отглежда и представлява риск от увреждане физическото и психическо му здраве. Посоченото кореспондира с разпоредбите на чл.25 ал.1 т.3 и т.4 от ЗЗДет. В случая несъмнено се установи, че по повод поредно оплакване от класния ръководител на Л. за лоша дисциплина в училище майката му е нанесла побой и го е наказала. Не се установи обаче такова поведение и отношение на майката спрямо детето да е било системно, както и че за детето е била налице реална, сериозна и непосредствена опасност за психическото и физическото му здраве. Тоест, няма спор, че процесната вечер поведението на майката спрямо детето е било неприемливо, но от една страна се установи, че този акт е бил еднократен, и липсват каквито и да е конкретни мотиви в насока, че е налице сериозна опасност от увреждане на физическото, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие на детето, така както поставя като изискване чл. 25, ал. 1, т. 4 ЗЗДет .Спорният въпрос касае поведението на майката, респ. дали то представлява опасност от увреждане здравето на детето и дали това поведение я поставя в трайна невъзможност да го отглежда. Не се установи по безспорен и категоричен начин майката да е negliжирала грижите за детето. Напротив, с цел възпитанието му е предприемала редица мерки, вкл. и процесния нанесен побой и наказание спрямо него. Въпреки това детето по никакъв начин не се чувства заплашено, не изпитва притеснения от завръщането си в семейна среда, напротив, при изслушването му в съдебно заседание многократно и категорично заявява, че иска да се прибере къщи. Освен това и социалните работници отчитат силната му привързаност към майката. Вярно е, че в конкретния случай майката е предприела неадекватна мярка за възпитание, но доколкото такава е предприета от нея еднократно, същата не следва да се асоциира с извод, че Л. е жертва на насилие в семейството, още по –малко, че майката е в трайна невъзможност да го отглежда. _____

В случая и с оглед конкретното поведение определено е налице известен дефицит в родителските грижи на майката, но следва да се има предвид, че

са налице други възможности, регламентирани в чл.23 от ЗЗДет „Мерки за закрила в семейна среда“. Социалните работници, вместо да консултират майката и детето и да приложат някоя от мерките по чл. 23 от ЗЗД, са пристъпили към мярка "спешно настаняване в Кризисен център ", която мярка се прилага само като крайна такава след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството / по арг. от чл. 35 от ЗЗДет, според която разпоредба предоставянето на резидентна грижа на децата се извършва само в случаите, когато са изчерпани възможностите за оставане на детето в домашна и семейна среда и възможностите за прилагане на мерки за закрила на детето в семейна среда/. От материалите в административната преписка няма данни социалните работници да са приложили някоя от мерките по чл.23 ЗЗД за закрила в семейна среда. Съдът намира още, че с процесната заповед, с която детето спешно се отделя от майката, по никакъв начин не се осигурява неговият интерес, а напротив - това по-скоро би оказало отрицателно влияние върху него и би го поставило в риск, тъй като въздейства върху емоционалното му и личностно развитие. Детето страда след настаняването му в Кризисния център, чувства се виновно. Л. заявява при изслушването му в съдебно заседание, че желае да се прибере най-скоро при родителите си /жалбоподателката и свидетелят, когото нарича „татко“, макар да не ѝ е биологичен баща/, силно е привързан към тях. По никакъв начин не се притеснява от завръщането си у дома, напротив в Кризисния център се чувства далеч по-притеснен.

Както се посочи, по арг. от чл. 35, от ЗЗДет настаняването на децата в специализирани институции се извършва само в случаите, когато са изчерпани възможностите за оставане на детето в семейна среда. В настоящият случай процесната заповед е издадена в нарушение на това изискване на закона, тъй като преди издаването ѝ не са изчерпани възможностите за оставане на детето в семейна среда.

Целта на мерките за закрила на детето е като краен резултат да се осигурят условия за нормално развитие на детето в подходяща среда. Напротив, настаняването на детето в Центъра се е отразило изключително неблагоприятно върху емоционалното и психическото му здраве. В интерес на детето е да бъде отглеждано в семейна среда и при наличие на необходимост да се предприемат мерки за закрила в семейна среда /чл.23 от ЗЗДет/. Следвало е, при все че са налице индикации за конфликти в семейството, спрямо детето да се предприемат съответните адекватни мерки за закрила в семейна среда по чл. 23, т. 1 - т. 7 от ЗЗДет, които биха могли да доведат до реални резултати и помощ, и едва след това и в случай, че не се постигне резултата би било допустимо да бъде предприета процесната крайна мярка. Последниците, които ще настъпят за Л. при откъсването му от семейната среда и принудителното му настаняване в Кризисен център са много по-драстични и крайни, отколкото оставането му в семейството, с евентуално предприети мерки за закрила в семейна среда. Осъществявания от майката контрол на поведението на детето надхвърля рамките на допустимото въздействие и безспорно се нуждае от подкрепа и съдействие чрез предприемане мерки за закрила в семейна среда по см на чл.23 от ЗЗДТ, а не директно чрез прилагане драстична и крайна мярка /чл. 35 от ЗЗДет/. При предприемане на

мярка за закрила, целта ѝ не е прекъсването на връзката между детето и родителите му, както е в случая, а постигането на максимална защита на интересите на детето, които са поставени и от националното и международното законодателство над тези на родителите му.

Както се посочи, административният орган не е положил усилия чрез предвидените в закона средства и способности за прилагане мерки в семейна среда, да подпомогне майката при упражняването на родителските ѝ функции, по проблеми, свързани с отглеждането, възпитанието и обучението на детето, при все че приема дефицит в родителския ѝ капацитет. Вместо това и в противоречие с чл.35 от ЗЗДт е предприел крайна мярка, която в никакъв случай не е в интерес на детето. Идеята на законодателя, изложена в чл. 35 от ЗЗДет, е настаняването в специализирани институции да е в крайни случаи, какъвто съдът намира, че настоящият не е.

Следва да се има предвид, че съгласно практиката на Съда по правата на човека и основните свободи, (решението *C. v. R.*, № 13589/07, § 69), държавата има задължение да предприеме мерки както за подпомагане на контакта на родителите с детето, така и да защити неговите най-висши интереси. Съобразно практиката на Съда по правата на човека по приложението на чл.8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧ) националният съд дължи да осигури справедлив баланс между интересите на детето и тези на родителя, като се подчертава, че водещ е интересът на детето (решение на Голямата камера, по делото *S. v. G.*, № 30943/96, § 64). В този смисъл е и решението на Съда по правата на човека по делото *R. v. C.*, (№ 27148/12, § 92.). Според указанията, установени в §1, т.5 ДР на ЗЗДет, за да се определи кое решение ще е от "най-добър интерес на детето", трябва да се съобразят неговите физически, психически и емоционални потребности; възрастта, миналото и други характеристики; опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; способността на родителите да се грижат за детето; последиците, които ще настъпят за детето при промяна обстоятелствата; други обстоятелства, имащи отношение към детето. В случая, в хода на административната процедура и при издаване на оспорената заповед не са съобразени възрастта и потребностите, нито пък последиците, които ще настъпят за Л. при откъсването му от семейната среда и принудителното му настаняване в Кризисния център.

При всички тези данни съдът счита, че спрямо детето Л. необосновано е била предприета мярка за закрила "настаняване извън семейството", като в случая не се е налагало спешното му извеждане от семейна среда, не е доказано и че са били изчерпани всички възможности за закрила в семейството.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е основателна, при което оспорената в настоящото производство заповед следва да бъде отменена.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателката следва да се присъдят направените в производството разноски за държавна такса в размер на 10 лева

Основателно е и искането за присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на адвокат Н., която е оказала безплатна правна помощ на жалбоподателката в проведеното производство при условията на чл. 38, ал. 1,

т. 2 от ЗА, видно от съдържанието на договора за правна защита и съдействие. Размерът на адвокатското възнаграждение следва да бъде определен на основание чл.38, ал.2 ЗА, вр. чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на 500 лева. Доколкото отговорността за разноски е от облигационно естество, направените разноски и възнаграждението за предоставената безплатна правна помощ следва да бъдат присъдени в тежест на Агенция за социално подпомагане, която е юридическо лице, чийто орган е издал отменения акт - чл.5, ал.2 ЗСП и чл.2, ал.3 от Устройствения правилник на Агенцията за социално подпомагане.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд - София-град, Второ отделение, 52 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №ЗД/Д-С-ЛЮ-001/14.01.2022 г., издадена от Директора на ДСП – Л., с която на основание чл.33 ППЗЗД и чл. 26, ал. 1 и чл. 27, ал.1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 3 и т.4 и чл.4, ал.1, т.5 от Закона за закрила на детето е наредено да се настани спешно детето Л. Х. И., роден на 18.09. 2009 г., в Кризисен център за деца /с приоритет деца, пострадали от насилие/ [населено място], Район О., за срок до произнасяне на съда.

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане да заплати на Х. П. И. от [населено място] деловодни разноски в размер на 10 /десет/ лева.

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане да заплати на адвокат С. Н.-С. от САК сумата от 500 /петстотин/ лева представляваща адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по настоящото административно дело №809/2022 г. по описа на АдМС - С.-град с оспорващата Х. П. И..

.Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: